

Nr 306.

Av herr **Lindhagen**, med föranledande av väckta frågor angående interpellationsinstitutets omdaning.

Undertecknad finner anledning ej föreligga att konstitutivt omorganisera vårt nuvarande interpellationssystem, grundlagt genom långvarig konstitutionell praxis. Såsom skäl härför åberopar jag mina två yttranden i ärendet till kammarens protokoll den 30 mars 1938. Där framhölls emellertid såsom ett missförhållande, att på senare tider till skillnad från de gamla goda tiderna statsråden ofta i avsevärd utsträckning underlåta att svara på interpellationer, som beviljats av kammaren, utan ens någon underrättelse därom till vederbörande interpellant eller kammarens talman. Interpellanter både från första och andra kammaren hava beklagat sig däröver även till mig.

Interpellationsrätten är ju godtagen av båda statsmakterna genom praxis som en konstitutionell institution för stärkande av riksdagens inflytande. Det är därför av vikt för riksdagen att den ej råkar i förfall genom privata gottfinnanden av enskilda statsråd.

Med talmannens tillstånd erhöll jag ordet den 15 juni 1935 för att till protokollet få erinra om det förenämnda förhållandet även det året och året förut. Även den 12 juni 1937 har av mig med talmannens begivande erinrats i kammaren om denna konstitutionella angelägenhet.

Då i år frågan blivit upptagen i konstitutionsutskottets utlåtande nr 10 samt detta föranlett motioner, som skola behandlas av kammarens enskilda utskott, så tillåter även jag mig motionsvis yrka,

att kammaren ville i sin motivering och helst även genom tillägg till sina ordningsföreskrifter framhålla, att enligt riksdagens uppfattning bör statsråd besvara av kammaren beviljad interpellation, såvitt ej särskilda skäl däremot föreligga, vilket då torde för talmannen anmälas.

Även det sista tillägget synes mig betingas av god ordning i interpellationsinstitutet.

Stockholm den 6 april 1938.

Carl Lindhagen.